

Sirachas - 28 d'Octubre del 77.

Estimat Martí: heu que abis va
estranyar que s'obriquetà un tingues
mal d'estimar? Però ni t'havia escrit el
dià abans? És recordo pas que et digues
que ho fermania fer; és molt fàcil però que
fos així, jo ho oblidó. Però tan a la
lluna ja dos dies! De t'escrivis avui,
encara que no es'heu hi de que parles.
te. Finc tantes, segurament però tan
lluny que ni jaig l'espero d'acostar. Ho
prou malament que senten les coses, d'a
quests meus meus peccadors, encara
hi sotriem més.

Heira'm avui dirigint; no tan fe-
lix d'opuesta manera! Encara, de tres
versos han vingut a completar el meu
beventar. Els meus amb un afete esthan,

dinari amb un respecte religiós i ells se-
nen amb mi i junts som feliss en aquell
lloc on jo mill menar-los.

Almí t'hevia escrit reclamant teu est.
l'indes. El fet de rebre el polce en
un detamí de curiar el telegrama i ja
no em vaig recordar me del 8. del 81.

Ben veur en Martíu en peron i ell té la
culpa si ja no vaig pensar en res me.

He trobat fora casa que no conuegia,
i d'altre manes d'haver b. de sentit
algun dia quan podieva vetlar junt.

Jo no se pas si per molt bon o molt
dolent; no incapas de veure ho mai per.

quò els estimo massa. Wo me se' que en li
tots tan bé! - Wo els retindis gaire, dei:

va'm només que esperi la pauca; ella
ja els deu polce, legim, veritat? i ellgits

aici amb companyes, acabaran de fer to-
ta la nova felicitat.

Jo no se, potes, no cures massa
fere, molt me del que deuria esser. ho pel
amp que tinc; però quan em poseu l'ale-
gris d'aperts dia, em sento tan impossil-
de viure al ritme d'abans, que voldria

que són en prengues, i no en deixes anar a la tristesa, a aquell etern estat sol d'altres vegades. Ora henta amp. porta riscuts, henta amp. esterils sense cap relleu; tot es poden enfilar amb una llaga aquella, blancs per dins, prius per fora, sense cap primavera i amb alguns tards. Però la tardor és més a la vora del meu cor que no la primavera. El seu estat és més càlid, m'hi adormirés contenta.

Si t'envia aquesta carta serà tant fàcil a contractar. Ja t'he deixada dues vegades però és inútil que en conueni una altra perquè serà igual. Ho serà mentre jo no canviï, de manera que si t'entusias, et demanaré per mi, per no estimer fins que veig que no sóc tan pesada.

Es ben desagradable parlar tant d'un riu; ho detesto i a pesar de tot no m'hi puc sotjar me'n.

Cal que t'explarepi una cosa més

cert que en Joan faci el llaport
en les seves cartes. D'aquest lleig
nici ja fa temps que se n'ha curat
i ara cal que te'n avis tu i no feixis
que fe en deixas dir aquestes coses.

totte sentint un concert tan ls.
nic que sembla fet a portar. Tot aada
per fer me contenta. Totte tu també
l'estiguis sentint, no es' que és però
et cridarà segurament l'atenció

Després després vols escriure
al estat d'aquesta música. Sov feixis
ga, lenta, estripada.

Adieu Manius.

Merce

Bona Mozart. D'ha seguit Schu-
mann. Sin més! que us, vols?